

מוכן לעשות זאת אך ורק לפי המלצת משרד החקיקה... תלוי בכיוון הרוח... סרב להמליץ על נקיטת צעד כזה...

המשק

הסדק הראשון

כשהחלה איראן את המאבק עם הממלכה המאוחדת, בהלאימה את מפעלי הנפט, חיסר לה גם את נציגותה בישראל...

שנים עברו. ארצות ערב הגדילו את תפוקת הנפט שלהם, לכאבי לב איראן, לא השכו אפילו על תמיכה ממשית במלחמת מוצאדק...

איראן מציעה לישראל בראש וראשונה נפט, שעד כה היה על ישראל להביאו ממזרח חקים (מונופול) תמורת מבצע קשה...

כתמורה ביקשו האיראנים: מכונניות, צמיגים, זבלים חיימיים, תרופות אנטיביוטיות, מוצרי כותנה...

לתעשייה הישראלית נפתחו, אפוא, אופקים רחבים. בתכנית הייבוא האיראנית לשנה ה' שוטפת נמצא סכום למעלה ממאה מיליון דולאר עברי...

יתוחו את הסחורות הדרושות, להגדיל על-ידי כך את התעסוקה ולחסוך סכומים גדולים במטבע זר.

הראיה, שאת המקום הראשון בייבוא תופי סות ארצות-העברית, אחריהן צועדת הממלכה המאוחדת, גרמניה וצרפת, אך ממשלת

הוא השקיף בעד החלון המסורג הנועיר אל המכוניות שעברו בכביש מתל-אביב לירושלים... המחסבות שעברו אותה שעה בראשו של יעקב חרותי...

קלים. מרדכי חרותי, כיום סגן נשיא בית הדין הצבאי העליון, הוא איש קשה, אדם מסורג בתוך עצמו, שאינו נוטה לגלות אהבה לזולתו...

יעקב חרותי (X) כתלמיד בגימנסיה הרצליה ממחצות כלכלית, בריחה למלכות ישראל

קטן בבית נוסף ברחוב ברזילי, תל-אביב, שפלה בילדה הקטן. היא לא בכתה. אולם פניה הרוות, נמנה מלכות של ילדה שהתי-בגרה טרם זמנה וקופתה עלידי החיים, היו עצובות למדי.

יעקב ואילנה חרותי חשבו בנפרד, מרחק 11 ק"מ איש מאשתו, על אותו הדבר. ללב שניהם ניקרה שאלה גורלית להם: כמה שנים יבלה יעקב חרותי בבית-הסוהר, באם יורשע, לפני שיוכל לתפוס שוב את מקומו כבעל לאשתו וכאב לילדו?

אבא קנה מתנות. אילנה חרותי ידעה שיעברו ימים רבים עד שיהיו לה שיש חיי משפחה. היא חלמה על חיי משפחה תקינים כל ימי חייה, והיא לא זכתה להם אף ליום אחד, מאז הכירה את יעקב לפני 9 שנים. אז היתה בת 13 והוא בן 17.

יעקב חרותי היה כבר אז נער מיוחד

הבריטי, כסרג'נט. הבן נשאר לבדו בדירה, כשבידו די כסף כדי לאכול במסעדה ולשלם את שכר הלימודים. את הבית ניקתה, לפי עמים, מאד לפעמים, אחת הקרובות. אי אפי שר היה לשבת בו על כיסא מבלי להוריד ממנו קודם כל את האבק.

הנער שגדל בתנאים אלה היה פרא-אדם. הוא לא זכה לצינונים טובים בגימנסיה הרצליה. אולם הוא זכה לתשומת לב. ככל ילד בתנאים אלה, היו לו דרכים משלו למי שוך את תשומת-הלב שכל נער צמא לה — ואם לא חיובית, הרי שלילית.

הוא טיפס על קירות, שבר שמשות. פעם נחשד (שלא בצדק) שהכניס עז לכיתה בשעת השעור הערבי של המורה חדד. פעמיים גורש מן הכיתה. פעם סולק מה-גימנסיה, והחזר רק בהשתדלות אחד הדודים. האב לא הלך.

אולם הנער התעניין במקצועות המעשיים: חימה, סכניקה של רדיו, חשמלאות. בהם שקע עד היום הוא לומד בקורספונדציה בבית ספר לרדיו.

רציני מן הרגע הראשון. אילנה הכירה נערה שגרה בביתו של יעקב. הנער הבודד משך את לבה הילדותי. היא התחילה "ללכת" איתו. לא היתה זאת "הליכה" רגילה. מן הרגע הראשון היה ברור שזה רציני, אף שהיתה תלמידה בכיתה ח' עממית, והוא תלמיד השמינית.

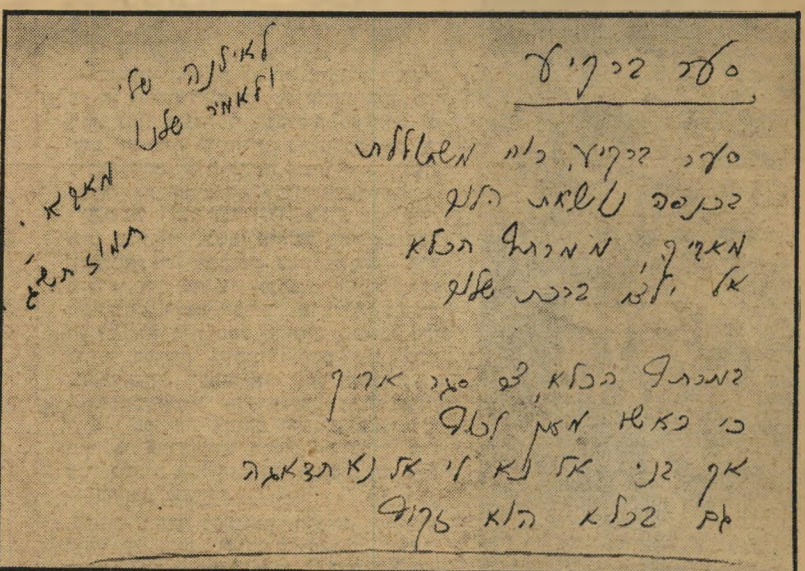
ההליכה הסדירה לא נמשכה יותר מחודש שיים. יעקב התגייס כנוטר, שרת באשדות יעקב.

פעם בחודש חזר לחופשה. ביקר את אילנה. סיפרה היא: "התכתבנו שלוש פעמים בשבוע. היינו קטנים. זה הספיק לנו". אולם זה לא הספיק לאורך ימים. הוא חזר לתל-אביב, היא למדה בעיינות. עתה נכנסו פעם בשבועיים. הוא הודרך אותה, הכריח אותה ללמוד, התכוון בעצמו לבחינת בגרות לונדונית, התכוון לנסוע ללונדון.

"דרור" ו"גילי". בינתיים געשה בארץ מלחמת המחתרות. השנה היתה 1946. יעקב היה לוחם חרות מובהק — כדיבורים. הכל היה בטוחים שהוא איש מחתרת. אולם כמו רבים אחרים, ביניהם כאלה המתקשטים כיום בנוצות לוחמים, היתה דרכו מן הדיבור אל המעשה ארוכה מאד.

לבסוף היתה זאת דווקא אילנה שגייסה אותו. היא שוכנעה רק בקושי, אחרי שלוש שנים, שדעותיו צודקות. אולם בניגוד ליעקב, היתה אשה מעשית מאד. כששוכנעה פקעה סבלנותה: "אם אלו דעותיך, אז אתה צריך לעשות משהו!" יתכן שאילמלי כן לא היה מצטרף בכלל למחתרת.

אולם יעקב לא היה פחדן. בחודשי המח' תרת לא יצא אמנם אף לפעולה אחת. אולם הוא לא הסתכן פחות: הוא הכין את המוקד שים והפעצות לפעולות רבות, ביניהן להת' קפת בתי הזיקוק, לפריצה לטרפנד, לפעילת

מכתבו של חרותי לאשתו וזכנו מבית-הסוהר "הוא לא הבין שצריכים לאכול!"

במינו. הוא לא היה אשם בכך. משחר יל' דותו היה קרבן לטרנדזה משפחתית, שהיתה מוכרתה להטביע חותם עמוק ומכאיב בנפשו הרכה של ילד.

האב, עורר-הדין מרדכי חרותי, נפרד מאש' תו בעוד יעקב בן שנתיים. הילד עבר לגור עם אמו עד גיל שמונה. אז עברה היא לאנגליה, שם עבדה כתפרת. הנער נשאל עם מי הוא רוצה לגור. הוא נזכר שלאבא יש בית יפה, רהיטים יפים, אבא גם קנה לו מתנות. הילד עבר לגור בדירת אביו, ברחוב השחר בתל-אביב.

עז בשעור הערבי. לא היו אלה חיים

איראן משתדלת להשתחרר מתלותה הכלכלית בארצות האנגלו-סכניות. ואם תדע ישראל נצלת את ההודמנות שנפתחה לפניך, תוכל בבת אחת לפצות את עצמה על הנוסים, שנגמרו עקב ההסגר הכלכלי של כל שאר ארצות המרחב, יהיה זה הסדק הראשון ב' מסך-החול הכלכלי.

מחתרת

דיוקנו של איש מחתרת

בתא צר וארוך במשטרת בית-הדגון ישב השבוע גבר בעל פנים חיוורים וצמוקים.

שרונה. אותה שעה הדיקה אילנה כרוזים על הקירות. היא התגייסה לחיי למרות התנגדותה, בעזרת חבריה מן החוק, כי רצתה להיות שותפת לחוויותיו.

יעקב ואילנה הפכו "דרור" ו"גילי". המעיים שרי בחוק! שום דבר לא הרגיו את חרותי במשפט המחחרת כמו הע' רתו של חיים כהן, היועץ המשפטי, שהוא פחדן השולח אחרים לפעולה. עברו לא הצ' דיק הערה קטלנית זו. אף שנסע לאנגליה לפני המלחמה, חזר מרצונו החיפשי לארץ, חודשיים לפני שהממשלה חייתה את התלמי' דים לחזור. באנגליה למד משפטים, גר אצל אמו, עסק, בין היתר, בכמה פעולות לחיי שעוררו הד עולמי.

בחזרו, הפך מפקד כיתת חבלנים של לחיי בירושלים. באחת הפעולות פיקד על 30 איש ליד חומת העיר העתיקה, ראה שאחד מאנשי ההגנה, שנשא קונוס של 200 ק"ג, נפצע לרגלי החומה. איש מבין עשרות הלוח' מים שנכחו במקום, בני שלושת הארגונים הלוחמים, לא התנדב להצילו. יעקב זינק אליו, ניסה לסחבו למקום בטוח, תחת עיני הלגינורים, שזרקו עליהם רמונים.

"עזוב אותי!" נאנה יהודה ליי, הפצוע. "אני הולך למות. המעיים שלי בחוק!" יעקב חזר, הביא אלונקה, הוציא אותה. חוך כדי כך נפצע הוא עצמו קל בחמישה מקו' מות. האיש חי. הוא עיבד כיום במשרד המשפטים בירושלים.

אבא לא הופיע. אהרי רצה ברנאדוט נאסר יעקב. הוא הובא ליפו. כשאלונה, ש' היתה כבר חיילת, באה לבקריו. נערכה לפתע הפריצה הגדולה. יעקב ואילנה יצאו החוצה, סחבו גיפ שעמד לתומו ברחוב. אילנה, שגמרה בינתיים קורס צבאי לנהיגה, הובילה אותו משך יום ברחבי הארץ.

בגמר הכיף הלך יעקב לעורך-דין חוטר' ישי, שהיה אז פרקליט צבאי ראשי, שאל ל' צתו. חוטר ישי יעץ לו להסגיר את עצמו, ל' התגייס. יעקב עשה כך, אחרי שבילה עם אי' לנה עשרה ימים.

הצבא העביר את יעקב לחיל הקשר, ומשם, בהתחשב בהשכלתו המשפטית, למחלקת ה' חקירות של המשטרה הצבאית. בבצ"ח עסק בחקירות פליליות, של גניבות ומעילות. הוא נחשב לחוקר מצליח מאד.

במרס 1949 נערכה סוף סוף החתונה, בטקס עלוב ברבנות. אביו של יעקב לא הופיע. "רעבתי!" אילנה השתחררה מן הצבא. יעקב שרת ביפו. חייתי מהאייר ומאהבה. קיבלתי עבודה כאורחית בצבא. נכנסתי לה' ריון ולא יכולתי עוד לעבוד. הייתי חולה. לקחתי הלוואה ושכרתי את התדר ברחוב ברזילי. קיבלנו תמיכה מן הצבא, אבל זה

יעקב חרותי מי עמד מאחוריו?

הלך ישר לשלם חובות. חייתי מחמש לירות לחודש. רעבתי!" זה היה המצב כשנולד הבן, באפריל 1950. הוא נקרא אמיר. היה זה פרח שבביל אילנה, על כך שילדה בן, במקום בת. היא רצתה בשם זה. יעקב העזיף שם ארוך הרבה יותר.

כשהיה על יעקב להשתחרר, רצה להישאר בצבא הקבע. סיפרה אילנה: "לא נתתי לו בשום אופן. ניסיתי בטוב וברע, ולבסוף באימונים הייתי פשוט רעבה ורצינית לאכול. רצינית שיעבוד וילמד!" היתה זאת הפעם הראשונה שאילנה נוכחה לדעת שבעלה חסר כל אחריות בענינים מש'